

Arrest

nr. 168 438 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 18 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DERMAUX, die loco advocaat D. TAPI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

1.3. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 8 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.4. Verzoekster richt op 19 maart 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.5. In het proces-verbaal van 2 mei 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt dat zij tot een verblijf werd gemachtigd op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en in het bezit werd gesteld van een A-kaart, stelt dat haar beroep ontvankelijk was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en vraagt de Raad om in zijn arrest duidelijk te vermelden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is “vernietigd”, zodat het geen grondslag kan vormen voor een inreisverbod. De voorzitter erop wijst dat een inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van het beroep, waarop de advocaat van de verzoekende partij stelt “geen andere instructie” te hebben. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

1.6. Uit stukken overgemaakt door verweerder blijkt dat verzoekster naderhand op 22 januari 2016 werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf na een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en als gevolg hiervan in het bezit werd gesteld van een A-kaart. Verzoekster bevestigt dit ter terechtzitting. De machtiging tot verblijf is onverenigbaar met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten waardoor dit bevel als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd. Dit brengt met zich mee dat het belang bij het beroep is teloorgegaan. Het gegeven dat het beroep ontvankelijk was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, kan het geen grondslag meer vormen voor een inreisverbod.

1.7. Verzoekster brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 8 maart 2016 werd aangegeven, namelijk dat zij geen belang heeft bij huidig beroep, gelet op de vaststelling dat zij thans is gemachtigd op het Belgisch grondgebied te verblijven en dergelijke machtiging onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor het bestreden bevel minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk. Er is geen noodzaak om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota door verweerder, omwille van een andere reden.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA